

Tolvaj Zoltán

Ausländer in Berlin

„you can hear it in my accent when I talk” (Sting)

Szeretem ezt a padot. Alsó hangon kötődöm hozzá. Harmadnapja térek vissza ide az Angolparkba egy ezüstthal minimalista szobra mellé. Három nap nem sok, mégis mindenfajta időjárás körülmények közepette befogad, kivéve hóban-fagyban. Helyet foglalok a baltikumi szélben. Ingemet észrevétlenül átítatja a szemerkélő eső. Menedékem a fölém hajló fa, melynek sűrű lombja egy villanyoszlopra, gyökere pedig a pad öntöttvas lábára tekeredett, és olyan ragaszkodással szorítja a fémekeket, mint egy évszázadok óta szunnyadó Nibelung harcossal a középkori kardja markolatát.

Pár csepp eső landol csak a vékony monitorra és a nyitva felejtett dohányos zacskóba. A Berliner Pilsner szája keskeny ahhoz, hogy felhígítsa a zápor. Ülök és bőrlélegzem, mint a békák és egyéb kétéltűek. A parkba nemrég érkeztem a Reichstag felől. Lángolt a lábfejem a mahagónibarna pincércsukában, és forrón lüktetett a halántékom, mint a parlamenti gyújtogató, Marinus von der Lubbe levágott feje. Talpamból nem szólt derűs országjáró népzene, mint amikor füttyörészve elsetálunk Szigligetről Tapolcára egy doboz cigiért.

A közelben lévő Akademie der Künste teraszán gyülekező brigádban hamar híre ment, hogy előző éjjel valaki eltévedt a Tiergarten megtépázott lombjai közt. Talán a magyar srác, akiért állítólag kocsit küldtek, de sehol sem találták. A lynch-i díszletnek is beillő folyosókon át valahogy mégis visszatért a Hotel Maritim 113-as számú szobájába, ahol egy ültében kizabálta a hűtőt, pontosabban mondva a minibárt. Kicsekkoláskor a számla láttán meggyőződtem róla, hogy ez a zsúfolt úrtartalmú, alattomos fridzsider valóban a vendéglátóipar legaljasabb találmánya.

A hotel bejáratánál belebotlok Karlába, a magas nyíú és kecses landshuti lányba. Ő a fesztivál egyik szervezője. Germanisztikát tanul, megunta a pedagógiát. Mervev az oktatási rendszer, túl merev, mondja, Arisztotelész ligete jöhet csak szóba, Akadémosz, oh, Akadémosz, a sétálva elmélkedés művészete, a hermeneutika gyaloglaloppja az ökológia ősi zöldségeivel és jótékony hatásaival keresztezve. Berlinben mindenhez akad elegendő tér. Pedáns város, szinte bocsánatot kérek a talajtól, mielőtt hozott rosszkedvemben a járdára köpnék. Hangosan felnevet, amikor séta közben felhozom az őrült osztrák feleségét, akinek esőcsepp alakú arca van. Zavartan nevet, és talán arra gondol, hogyan festeném le őt, ha nem vele beszélnék. Magas, bajorínyű lány, bongyorodó puttófrizurával. Szofisztikált és buja, mint a márkázott vaj színes védőfóliáján egy alpesi nőalak.

A Maritimból kilépve kávéra vágyom és minimum egy liter kólára. Eleven pezs-gés kell az üres gyomornak. A szakmai rendezvényeken mindig átalszom a villásreggelit, bezzeg délután kiscserkészként falom a zsebbeleg Zimbo fasírtot, amit Kreuzbergben csórtam egy kisközérből. Rábukkanok egy elhagyott játszótérre a Spree mentén, mielőtt a Reichstagon át megérkeznék az Angolkerthez. A homokozó mellett álló telegraftizett bunker sötét és baljós, mint egy vidéki állomás. Talán

egy felszámolt drogtanya a kettőosztott város végkorszakából. A Zimbóom maradékát egyből eltarhálták a verebek, egyenesen a tenyerembe tottyantak érte, mint a tabáni madárzsokénak. Nem hagytam éhkoppon őket, bár a felcsipegetett dohány (szecskázott, cseresznyés Primus) valószínűleg nem tesz jót nekik. Remélem, nem fog égni a ringlónyi verébgymruk.

Karla toporog a Maritim előtt. Hol a bűdös francba lehet az olasz kolléga, signore Balducci. A lobbiból rátelefonál, mielőtt elkísérne a Potsdamer Platzra. A hotelből kisvártatva kiront Balducci széles léptekkel, dinamikusan és üdén. Ő az udinei zajköltő, aki egykor Pécssett volt ösztöndíjas. Sok bennünk a közös vonás. Egy évben és egy hónapban születünk, illetve mindkettőnknek volt Nyíregyházán egy baszk nője a világválság esztendejében. Őt év távlatából is eszébe jutnak a kulcsfogalmak: „sör, kondom, kenyér, aszpirin”. Búcsúzáskor a hátamat lapogatja, miközben magyarul dadog, hogy majd itt és ott, ekkor és akkor. Küllemre pont úgy néz ki, mint legjobb székely barátom, a Borneói, akivel egy szál Motörhead-atlétában utaztuk be a Hargitát lovaskocsikat stoppolva Balavásárától Zsögödfürdőig. A flegmatikus Stallone-szemek fölé mindkettőjük esetében egy-egy karakteres gőzmozdonyhomlok tornyosul, arcuk ékes dísze pedig a pásztorborosták tömkelegéből előbukkanó, dalmát félvigyor. Bikanyak és laza erkölcsi tartás. Két szívmengető Ron Jeremy-hasonmás, az egyik Friuli-, a másik Székelyföldről.

Balducci nem szívbjajos diplomata. Harsányan üvöltözik a luxemburgi nagykövetség aulájában, ahol a pénzügyi válság generációs tünetegyütteséről vitázunk a berlini Poesiefestival kerekasztalánál. A posztkomcsi államapparátust kimért angolsággal és másnaposan Teiresziász emlőihez hasonlítom. Egy méhnélküli, hímnős anyához (fake mother), melynek fertilitása és gondviselése szimpla blöff, hiszen a híg anyatej (hitel) folytán az államon belül az alom örökké tejelni kényszerül (a háttérben dirigáló apáknak) a kamatlábát lógató végtelenségig. Balducci bólogat a bohózaton, *si, si*, szóval Magyarország olyan, mint Bob a *Harcosok klubjából*. „A tehetetlen ellenállás érzelmős gyermekei vagytok...” – belekezd egy Balducci-féle üvöltözös költeménybe, amivel örületes iramot diktál, és máris övé a kerekasztal legszuggesztívebb retorikai teljesítménye. A nézőtérén lobog a luxemburgiak gyér hajzata. Balducci dinamikus üvöltése mellett Marinetti és Ferlinghetti, na meg az egész kihalt olasz futurizmus elmehet (a) *Picciába* (ami valószínűleg Balducci olasz szülővárosa).

A görög Sztavrosz még fajsúlyosabb jelenség. Ő a rendezvény alfája és ómegája, ugyanis a torzonborz korinthoszi poéta januárban lefektette egy gigászi költemény kezdősorait, ezzel szolgáltatva a rendezvény apropóját. Szemmel láthatóan nehezen viseli a hype-ot. A válság tüneteit lajstromozó uniós országok költőivel együtt összehozott *renshi* egyfajta elnyújtott pantunlác, a panasz és a remény közös versfüzére. Előadása híven tükrözi ókori elődjeinek drámai világfelfogását. Úgy lép színre a függöny mögül, mint egy meggyötört Spárta-mém. Tekintetében a feltérképezhetetlen dac és a pátosz elegye. Balduccival ellentétben a hangszálai helyett ő az idegrostjával kommunikál. Pupilláinak tágulása és szűkülése pulzáló beszéd, hellenisztikus szuggesztíók Morse-kódjait sugározza embertől emberig. Felesége elég menő lenne a hazai undergroundban. Pajzán szigor, ajakpiercing, és egy fekete rúzzsal kiemelt, gót vigyor, amit szinte karneváli hangulatú, diabolikus

kedéllyel villant a közönségre. Ánizsos, rommá úzózott hangját Diamanda Galás is megirigyelné. Archaikus tekintettel méri fel a luxemburgi nagykövetség auláját, akár egy párka. Ő és Sztavrosz az oltári pár. Szövetségük megbonthatatlan, miközben felváltva állják a sarat, hol sebezhetőnek, hol állhatatosnak mutatkozva az európai líra haditanácsa előtt.

Kezd erősen lehűlni a levegő. A Tiergarten emberarcú, léthei zöldje mérge-sebb árnyalatúra vált. Felkelek a kispadról, elindulok. Túl zord az idő az egyes szám első személyhez. Az Akademie der Künste teraszán végre rendesen hasít a wifi. Végigmér a kigyúrt, tribális fülbevalót viselő pincér. Tegnap este nem ő szolgált fel, de kelet-európai hírem talán megelőzött. Mit számít egy kis sallang vagy deviáns színezet, gondolom, hiszen közhely, hogy berlinerek közt soha nem muszáj túlságo-san disztíngváltnak lenni, mert a felszínre kiütköző túlzások és torzulások legapróbb jelein (és az ebből fakadó hiperkorrekt alakoskodáson) egyből átlátnak. Mániáim említésre se méltóak ebben a kontextusban, így a zavart szenzációéhségem is lecsillapodik. Nem mintha lenne okom szorongani. A rendezvény sikeresen lezajlott. Nem égtem le. És a zárópartyn sem én borultam rá a törzsasztalra az Akademie teraszán. Örömmel konstatalom, hogy „awkwardness level” tekintetében a tőlünk nyugatra és északra lévő kortársak két éjszaka alatt bőven utolértek.

Éjfél körül elem áll túsarkúban egy két méter magas, középkorú travi, és némán beleiszik a sörömbbe. Főszervezőnk, Annike rám kacsint és közli, hogy ő Ophet, a legprecízebb brit-német műfordító a placcon. Annike egy derűt sugárzó, terebélyes elmegyár. A Stasi-dokumentumok nyelvezetéről írta disszertációját. Épp belevágna az ügynöki akták titkait feltáró sztoriba, amikor Ophet leteszi a kiürült korsót, megpördül a saját tengelye körül, és háttal rázuhan az asztal közepére. Lasított felvételen röpködnek a korsók és a poharak, tányérok és hamutálak, betेरítve az egész társaságot az őziketekintetű litván lánytól a morfondírozó görögig, a sziporkázó romantól a nyakkendőjét igazgató luxemburgi attaséig. Ophet kecsesen kikaparja magát a törött asztal romjaiból, és zavartan tipegve elindul a virágágyás felé, ahol ismét megbicsaklik és összeroskad, akár egy kifutón megingó modell. Mintha Vénusz születésének inverze játszódna le a szemeink előtt, ahogy elmerül a betonfal mögött. Ütemesen feltörő zokogása öblös és szívfacsaró. Miután Balduccival felsegítjük, büszkén felegyenesedik, és az elkent smink fedezékéből erős német akcentussal idézni kezdi Wordsworth-t: „Though nothing can bring back the hour / Of splendor in the grass, of glory in the flower”.

Aznap éjjel is egyedül maradtam a süllyedő hajón. Szekunder, kelet-európai szégyennel bámultam „e mai kocsmát”, a törött virágokat, csorba korsókat, miközben elnyelt az értelmezhetetlen honvágy, mint egy argentin népdalban. A pillanatnyi sóvárgás sokkal inkább egy érzelmi szituációhoz, semmint konkrét földrajzi térséghez volt kötött. Talán Ophet meghasonulása és átalakulási vágya rendített meg a mindennapos és balga metamorfózisaimhoz képest, amire négykézláb csúszva sűrűgettek a Tiergarten nyújtózkodó árnyai.

Nem tudom, Sztavrosz merre járt, de másnapra úgy megfázott és berekedt, mintha egész éjjel vörös tonhalra halászott volna az Égei-tengeren. Így is tisztességgel lenyomta a műsort. Szókratikus szakálla reszketett merev nyaka fölött, miközben különféle attasék és meghatott szpikerek rázták a kezét. Hiába gratuláltak, láthatóan

feszült volt. Ő itt az ügyeletes görög, ő jelképezi Merkel lágy bocsánatkérését, egyben az exkuzáció tárgyát, ő a Non-Della Man, az alféként szerepeltetett ómega, a válság csóró, lüktető szívcsakrája, a segélyprogram kirakatembere, vagyis egy épp csak elkezdődött ultramaraton sereghajtója az Arany Hajnal szigetéről.

A félhomály sőrei mögött kobaltkék garbója és lángoló spártai ábrázata árasztja az agóniát. Siker van, persze, siker, mormolja. Felesége, Eleuszisz agyontetovált, eleven misztériuma, Helena, a vállait masszírozza. Kavafisz koboldjára esküszöm, nem láttam két ennyire büszkén megrendült embert a hazai új köztársaság kikiáltása óta.

A Zimbóval etetett verebek hálából (vagy kapzsiságból) egészen az Akademie teraszáig kísérték onnan az elhagyatott játszótérről. Megbillentem a cukorszórót, hogy desszert gyanánt virítsak nekik egy kis glükózt. Felpillantok, hogy esznek-e (fálnak). A fényképezkedéshez túl rebbenékenyek. A tribális pincér újra feltűnik, szótlanul feltörli a cukrot. Már elnézést, mondom neki, entschuldigen Sie mich, a kristálycukrot a madaraknak szántam. Ő, azzal nincsen semmi baj, közli, csupán anyyi, hogy miközben ön a madarakat jóllakatja, ők tollászoknak és ideszoknak, majd szépen odaszarnak az asztal peremére, a pokrócra, a székre és az eszcájgra, így a többi vendég nem hajlandó étkezni. Tehát az ön nélkülözhető jószándéka számomra rengeteg többletmunkával jár, és bevételkiesést okoz. Tettek és következmények. Nyájás, pragmatikus logika. Irgalmatlan és emberséges, mint Berlin címerén a fekete medve. A monológ alatt a pincér nem vet rám rosszálló pillantásokat, nem fúrja izzadt hónalját a pofámba, miközben áthajol, hogy letörölje az asztalt. Számára ez nem bosszú és személyes ügy, csupán egy praktikus manőver.

A nassolással semmi gond, ha a madarak megtanulnak a megfelelő helyre szarni.

Kiszórok egy adaggal a virágágyás mögé, ahol Ophet összeesett előző éjjel. A tribális pincér nyugtázza, na ja, oda – a köreiken kívülre – gyűlhet a természetes gyanó. Élni és élni hagyni. Betartani a határokat, szabályozni a folyamatokat, nem pazarolni energiát diszciplináris játszmákra. Berlin egyik rétege ez a szenttelenül kellemes közmegegyezés. Kedves tribális pincérem ezzel jobban érzékeltette a válságkezelés folyamatát, mint az előző nap felszólaló luxemburgi követek, akik szerint az elhintett mézesmadzag [segélycsomag] mindenkinek súlyos kárt okoz, kivéve az élőködőknek. A hellének torzonborz nagykövete, Sztavrosz és Teiresziász finnugor prókátora, jómagam, némán kuksolunk az ásványvizes flakonok mögött, mint két ázott veréb.

Utolsó éjszakámra lemondok a szállást Balducci haverjánál, aki évek óta tolja itt feketén a hostelipart. Úgy döntöttem, egyedül csavargok. Karlát elnyelte a sárga busz, amire rövid ittlétem alatt egyszer se szálltam fel. Idegenben nem illik potyázni. Komótosan gyaloglok, mint egy kétütemű, humortalan Karinthy. Utam végéhez érve egy picit beleszeretek mindenbe és mindenkibe. Ezért utálok utazni. Felkavar az ideiglenes kötődés, mint egy szájkosárban buszozó kutyt. Szerencsére elég tágas a tér ahhoz, hogy ne törjön rám a körüti szorongás. Ameddig nem futok össze a saját árnyékommal, addig nincs mitől tartanom, és poráz nélkül se állok le minden utcasarkon pisálni.

A berlini éjszakával csak az a baj, hogy nem tudok németül. Pedig anyám – a maga tyúkhúsleves-melegségű hangján – mindig hangoztatta, hogy egykori őseink örvényesi németek. Áttelepült dél-bajorok vagy tiroli svábok, már nem is tudom.

A berlini fashion street kirakatai előtt bóklászva nem látok sehol egy tisztességes hóentrógert. Egyéb dolgok nyomán kell felderítenem a bennem szunnyadó belső németet. A Spree partján letolok egy snapszot Dieter Bohlen csöves hasonmásával. A líra idekint az utcán kevésbé hat, focial lopom be magam a szívébe. Amint felhozom az 1990-es német válogatottat, Klinsmannt és a köpködő Rijkaard-t, egyből felragyognak porcelánfogai a pofazacskóját átszűrő két grüberli közt. A 90-es vébét már színesben láttam egy agárdi üdülőben, de hiába szurkoltam a strandtempójú, slampos braziloknak, Beckenbauer precíz gépezete felőrölte a vébé résztvevőit. A hely szellemét mégse a kurjongató Dieter, hanem a közeli parkban munkálkodó kertész értette meg velem. Ezek itt tényleg semmit nem bíznak a véletlenre, gondoltam, amikor megláttam, hogy a két napja tartó zivatarok ellenére egy slaggal öntözi a gyepet a szakadó esőben.

Meglehetősen fáztam, mert csak egy zakót hoztam el az útra, Berlinben viszont nyolc fokos hideg fogadott a Pesten tomboló májusi kánikula helyett. Gyorsan a zakóm alá kapkodtam divatjamúlt garbóimat, amiket Pilinszky ihletésére vásároltam a kínai piacon. Tejfőlszínű volt az ég, mint a szovjet háborús filmekben, amiket a trópusokon vetítettek nekünk állandóan az orosz napköziben. Egész kiskoromban azt hittem, hogy Európában sose süt a nap, és hogy a foci egy véres játék, mert kemény betonon játsszák (a fekete-fehér tévé miatt hihettem ezt). Mitte környékén beültem egy kocsmába, ahol befogadott egy angolul beszélő hipszterbrigád. Észrevették, hogy sántítok a sok gyaloglástól, de amikor megkérdezték, mi történt, elszégyelltem magam. Pár napja egy híres hegymászó lábproblémáin élcelődtem. „Nos, hogy van a Sherpád?” Kérdezte egy barátom, arra célozva, hogy kétévente rám tör egy rejtélyes lábbénulás. „Utolérte az Eröss-átok?” Ez alatt hol a lólábúság (*pes equinus*), hol az érzéketlen zsibbadás, hol az enyhíthetetlen fájdalom volt értendő. A MÁV-kórház idegyógyásza a tünetek hallatán kizárta a köszvényt, és elkezdett oltogatni. „Ez nem a királyok betegsége, fiatalember... Ez a magához hasonló lumpeneké! Azonnal térjen meg!” Az alternatív gyógymód hallatán leesett az állam. A kórház ablakán át vakítóan áradt a fény a Nyugati felől. A Ferdinánd-híd, amin naponta másztam át szívasztmás hegymászként, a hátát düllesztette, mint egy hatalmas, szörтелен betonmacska. A főorvosnő elkezdte egy bőrkötéses *Bibliával* csapkodni a térdem. Vagy egy gumikalapáccsal? Már nem tudom. Csak arra emlékszem, ahogy üvöltött: „Maga béna? Maga béna? Rosszban sántikáló ördögfajzat! Majd én elintézem...” Szerencsére lehiggadt, amint Hildegárd főnövér démonja kiszállt belőle. „Magának komoly gondjai vannak, fiatalember. Fordítson több figyelmet a Szentírásra.” A természettudományos szakértelemmel nehezen összeegyeztethető litániát kénytelen voltam félbeszakítani. „Adjon már valami gyógyszert! Én ebben a kórházban születtem, hölgyem.” Máris beutalt az alagsori elektrosokra, ahol szerencsére csak a lábfejem mozgatóidegeit stimulálták, és nem vették célba a halántékomat, hogy kiűzzék belőlem a gonosz diablót.

A hipszterek hamar otthagytak. Egy pultnál ücsörgő vén szívárnak magyaráztam tovább, hogy Berlin felé jövet a repülőgépen Snétberger Ferenc ült előttem. „Er ist ein fantastischer Künstler und Gitarrist!” A főszer ez nem igazán hatotta meg. Rendelt egy Jägert, csak magának. Ránézésre inkább a Die Ärzte és Nina Hagen rajongója volt.

A legendás zenész, aki nemrég gitársulit alapított árva cigánygyerekeknek, késve szállt fel a gépre. Csak azt láttam, ahogy ismerős sziluettjével berontott az utastérbe, lehuppant az előttem levő ülésre, aztán egyből maximumra pörögtek fel a repülő turbinái. Úgy éreztem magam, mintha a magánrepülőjén utaznék. Hátradőltem egy féldekás Jim Beammel a kezemben. A növekvő tolóerő hatására bizsergő heréim felszálltak a hasüregembe. Mire meredek ívben elértük az utazómagasságot, régi idolom, a világ legjobb gitárosa higgadtan lapozgatott egy német bulvármagazint. Megfigyeltem vércseszerű arcéleit és boszorkányos hajzatát. Arra gondoltam, vajon a MÁV-kórház fanatikus ideggyógyásza képes volna-e elektrográfias módszerekkel kimutatni az agyában tárolt hangszeres tudás misztériumait. Egy indiai szárit viselő, szantáillatú nő ült mellette. Snétberger letette az újságot, és gálánsan udvarolni kezdett a tarka aurájú nőnek. Pusztá látványa és szinte kézzelfogható jelenléte végérvényesen megnyugtatott. Ugyan már, ez a gép nem fog, egyszerűen *nem tud* lezuhanni, hiába dobálják ide-oda az Érchegység fölött kavargó áramlatok. Nem halhatok meg egy gépen a Snétbergerrel. Ő nem Buddy Holly! Vagy, ha netán mégis utolér minket a közös végzet, akkor az utolsó pillanatban elégedetten dúdolom majd a *Song to the East* nyitódallamát az oxigénmaszkomon át zihálva.

Nyugtatóként Garaczi László *Lemúriját* olvasom. Pompásan repülünk a felhők felett Snétberger kapitánnyal. Ők ketten a stabil, sztratoszférikus oszlopaim. Szerencsére hamar elandalít az ózon, és visszatér belém a gyerekkorban elsajátított, transzatlanti nyugalom. Libabőr borít a hirtelen nyomáscsökkenéstől. A Tatra és az Érchegység fölött viszont többször is megfogadom, hogy soha többé nem viccelődöm a hegymászókon. Pogány imába foglalom a bigott Hildegárd főnövér nevét, aki megmentette sokkos lábamat, ami egy lépéssel mindig előttem jár, még ha nem is veszem sok hasznát tízezer méterrel a talaj fölött.

A sikeres berlini landolást követően Snétberger koromsötét, oldalvást őszülő haja lobog a turbinaszélben. Kis gépünket jobban meggyötörték a sztratoszféra lamináris áramlatai, mint mellénk begördülő nagytesóját, egy behemót légbuszt. Sőhajtva gondolok rá, hogy majdnem lekéstem a járatot, mivel eme jeles utak alkalmából többnyire orrvérzésig hallgatjuk a jazzt legjobb barátommal, mialatt – Csáth Géza kifejezésével élve – felhelyezünk pár óvatos csíkot az ébrenlét fokozása végett. Az esetek többségében ez pont fordítva sült el. Mire másnap a kanapén hasunkra süttött a nap, a Kánaánba vivő gép már rég eltűnt a flight radarról. Ezek sorsfordító baklövések voltak. Azóta már megtért, gonzó tudósító cimboránk így aludta át a cannes-i filmfesztiválra vivő járatát, amit a munkaadója fedezett. Az egy héten át tartó ingyen fogadások és medenceparty helyett már aznap este eladta a Közvágóhídon a kocsiját, és a vételárát pár nap alatt elszórta a rakparton bolyongva.

Szerencsére velem nem így történt. Gil Scott-Heron angyalpora már lekopott a nyálkahártyámról, amikor Snétberger észlelése ébresztőként hatott rám. Egész úton próbáltam paparazzóskodni, ahogy fűzi az indiai nőt, de kimerült voltam, és amúgy se adnának vissza semmit az üléstámlák mögül elsütött képek, maximum az indiai nő belógó orrnyakláncát és a zenész szikár profilját. A legfontosabb képek úgyis belül kattannak el. Mondjuk a kifutópálya betonján. Leszállás után Snétberger kopott gitártokja, lezser léptei és lobogó kabátja kalauzolt át Berlin kapuján, mint egy elit Desperado.

Egyetlen negatív élményem az elmúlt napokból, hogy a Tiergarten tilalmi táblái szerint nem szabad a parkban grillezni. „Most akkor hol süssem meg az előfagyasztott Zimbo-fasírtokat?“, tűnődik bennem a vasfüggöny mögül kiszabadult turista, aki cseh spirituszkockákkal jár ki a Margit-szigetre is. Szerencsére pár napig eszembe se jut az éhség. A rendezvények végeztével egész éjjel Dr. Kienast kedvenc hulláját keresem a Tiergarten bokrai alatt. A parkőrök szólnak rám, miközben az aljnövényzetben fetrengve próbáltam felkutatni Nádas Péter morbid forrásait. „Mit keres ön ott?“ Kiáltottak. *L'Épice du Bonheur*. Négy nyelven igazoltam magam, sajnos egyik sem tartozik a germán nyelvcsaládba. Villogó autóval vittek a Hotel Maritimbe, hogy meggyőződjenek róla, tényleg van szállásom éjszakára. Berlinben még zakóban is csövesnek néznek, morgolódtam, hiába hordok össze hetet-havat. Szerencsére a zsebembe gyűrve nálam volt a fesztiválszövegem német fordítása, ami nem igazolta kellőképp a személyazonosságom a rendfenntartó erők színe előtt, de legalább szereztem nekik pár derűs percet Teiresziász melleivel, a taxisblokád alatt tejet szállító lajtos kocsikkal, és azzal a szimbolikus gesztussal, ahogy ciki obsitos kabátomban kerékpározva Schwarzkopf tábornoknak csúfoltak az Erdőkerülő utcát elbarikádózó taxisok.

Apropó, taxi. A Tegel kijáratánál egy névre szóló táblával várt egy unatkozó sofőr. (Snétberger elbuszozott a TXL-lel, mielőtt eladogtam volna, mennyire csípem a *Signature* albumot.) A taxis mellett egy bájos jelenés feszengett, Monica, a Franciaországban született portugál lány. Ő a helyi koordinátorom, aki a szír taxisofőrrel tökéletesen szót ért Heine választékos nyelvén. Mint a portugálok zöme, aprócska, olajbarna lány, elefántcsont ragyogású szempárral. Akár egy szégyellős kávészem, ami épségben ugrott ki a darálóból. Az esti fogadásra frissen mosott hajjal érkezik, visszafogott, hegyvidéki sminkben tőzeg- és mohaillatot húzva maga után. Érkezésemkor ő vezetett el az első akklimatizációs állomásig, de az öteurós sörök láttán nem éreztem biztonságosnak az alaptábort. Eltakarodtunk a Potsdamer Platz üzleti negyedéből, ahol a kapoori léptékű kupola alatt rögvest visszatért az előző éjjeli angyalpor bódító hatása. Monica előttem lebegett a flaszteron egy kha-kiszínű szoknyában, mint egy jelenés a XIX. századi Eça de Queirós regényeiből. Felmenői királynők voltak, és berber oroszlánra hajazó arca láttán biztos, hogy hamarosan ő is az északi Minho tartomány grófnője lesz. Nem sétál vagy bandukol. Puha méltósággal oson, miközben boltíves orra apró pihéket szippant a levegőből, mielőtt a zebra kellős közepén kitűszsögi magából a berlini csúcsgalimat.

Az utolsó éjszakára szétszéledtek az előző napok jelenései. Felszívódtak az észt kollegák, a szlovákok, a románok. Átjár a táborbontás melankóliája. Sztavroszék, Karla, Monica és az örült Balducci mind hazamentek. A földi, vízi és légi közlekedés szétkapta az alkalmilag összekovácsolt brigádot. Nyári táborok szomorúsága. Csellengeni a lebontott sátrak helyén, ahol foltokban sárgulni kezd a fű. Bóklászni az ősze forduló, kihalt nyaralókban, ahol a nyári holmit poros lepedők fedik. Vár a resignált szabadság a Reichstag tövében. A szalonspicc folytatódó útja. Egész éjjel ygalogolni fogok, hogy reggelre eljussak a Tegel-állomásig.

Kaja nincs, a Zimbo maradékát kiették a tenyeremből TD Szpéró-klónjai. Több volt bennük a szója, mint a hús. Az eldugott angolkerti pad elbúcsúzik magyar seggemtől. A wifi nem hasít a Künst teraszán, ahol a tribális pincér rágyújt egy cigire.

Online rögtönzések helyett offline szóvirágok: Microsoft Wördsworth. Kilépőnek kapok egy Crystal Berlinert tribális fülcimpájú válságkezelőmtől. Merül a laptopom, mint Gould a svájci tóba, egyre lejjebb a sötét depresszióba. Az urbánus zakó-garbó kombó alatt sem enyhül a hidegrázás. Annike befut egy röpke afterre a részeg litván nyállal, vagyis litván régészlánnyal. Ettől kicsit észhez térek, bár attól tartok, ma éjjel elragad Szauron szeme, a kísértetiesen bűgő TV-torony az Alexanderplatz szívében.

Utoljára Mr. Noah-tól búcsúzok. A kifinomult luxemburgi lélek sportosan őszi, halkszavú és fókuszált, mint Jeremy Irons a *Lolita*-ban. Smooth eleganciája makulátlan, nem oly ork népviseletben flangál, mint én – a kinőtt ballagási zakómban, amit ráadásul lezabáltam curryvel. Bámulom a kimoshatatlan kurkumafoltot, miközben Noah egy francia nyelvű, dedikált könyvet nyom a kezembe. Ő valódi diplomata. Születésétől fogva háromnyelvű. Nappal dolgozik, este családozik, éjjel ír. Mindent szépen és flottul, intim precizitással, mint egy svájci órásmester. Hiánycikk a higgadt-sága. Talán Berlinben éppúgy, mint Budapesten. Spanyolul és angolul beszélgetünk, de így is megutálom a saját, tudatlan semlegességem, a bájoló kicsinyességet, amit a perszónám sugall, miközben titokban mindent felülírok, amit addig gondoltam a luxemburgiakról [semmit se gondoltam eddig a luxemburgiakról]. Egy trilingus apa, szerény, világi lelkész egy sejtelmes köztisztviselő álarca mögött. Én legfeljebb a jivaro indiánok és egy leprás Ouro Pretó-i szobrász koloniális barokkját beszélem, de a Bismarck-szobor talpazatán heverő oroszán talpát így is hamburgernek nézem. Bombasztikus túlásaimon kelletlenül vigyorog, mielőtt felszívódom az éjszakában.

Berlin fakón és színesen tükröződik a szememben, mint egy premier plán a *Szárnyas fejvadászból*. Az árkádok és viaduktok alatt nem történik semmi különös. A Tiergarten párhuzamos tetemei békésen alszanak. A repülőtérhez vezető külvárosi övezet nem tartogat meglepetést. Koszos lambériával borított kocsmák, kaparós sorsjegy fölé görnyedő alakok, zilált hajú és karcos hangú, ötvenes nők párducin-tás latexben, masnis kiskutyával az ölükben. Hajnalra elsörözöm magam a reptérig. Üres a kifutó, de hamarosan arcon csap a hajtóművek szállókése. Snétberger sehol. A becsekkolásnál kápráznak szemeim. Vogelweide szellemével vitatkozom röntgen-vizsgálat közben: „Akkor máris indulok el.” / „Azért még várj egy kicsit, azt mondom. / Nyerges az arany macskának adsz-e, / vagy legyen lovad a seggfej Gerhard Atze?” A gép nekifut, zsigereimet megemeli az anyai tolóerő. A távol közelében Sztavrosz az Égei-tengerbe lógatja lábát. Mr. Noah egy brüsszeli luxushotelben cibálja a nyakendőtűjét. Balducci pedig az Alpok tövében nassol az avianói nagyinál. Bekötöm a biztonsági övet. Régen éreztem magam ilyen könnyed és boldog sarlatánnak. A légikísérő egy széles mosollyal jó reggelt kíván, amint kiszúrja a szürke zakómon a Poesiefestival aranyérmes plecsnijét, egy szép sárga, kreuzbergi curryfoltot.